

PÍSNĚ MIMO CYKLUS

ZASTAVENÍČKO

Spi, ó dívko milována,
tichý, líbý dřimej sen;
spi, až za bílého rána
růžový tě vzbudí den.
5 Necht' i ve snách anjel tvůj
tobě zastře osud můj.
Též i já teď pujdu spáti,
černé noci vzhází mrak;
ustanu teď darmo lkáti,
10 pevný sen mi sklízí zrak; –
v ptactva jarní dutě ples
„Dobrou noc!“ mi hučí les.
Lůna vodí hvězdy máje
v jarní noci líbý stín,
15 temně zvučí šepot háje;
mě ach tichý pojme klín:
neprosvitne Lůny moc
mého lůžka temnou noc!
Dívko! dívko! dobrou noc!

POD OKÉNEM MÉ MILENKY

Pod okénkem mé milenky
bílá růže zakvítá,
pod ní vonná fialinka
v tmavém mechu zakrytá.

5 Až ta růže pěkně zkvěte,
na můj hrob ji vsadějí,
bledá lůna, jasné hvězdy
slzami ji zrosejí.

Ale necht' ji zalévají,
10 přece svadne, opadá,
smutně nad ní Mílka pláče,
slunéčko kdy zapadá.

Mílko, Mílko, darmo lkání
večerním tu tichem zní;
15 mrtvý z hrobu nepovstane,
růže svadlá nevykvěte
ni nevinnost ztracená.

Hle, co v zeleném hájíku
v stínu křovím se bělá?
Snad co jindy tam v háji
má dívčina pod dubem
5 sbírá u vody jahody
bílým chvívajíc šátkem?

MÁ DĚVA JEŠTĚ DŘÍMÁ

Má děva ještě dřímá;
tam, kde se v jitru kostel rdí,
kde přes zeď křížků mnoho zří,
chladný hrob ji objímá.

- 5 Na její hrob si zajdu;
tamo pod lípou stinnou
pokaždé na jejím hrobě
čekati chci v noční době
milenku já si jinou.

PÍSEŇ MARINČINA

Tam na hoře holoubátko
smutně sobě štěbetá:
„Komu, komu to poupátko,
komu krásně zakvétá?“

5 Odpovídá keř růžový
holoubátku mladému:
„Komu vzejde květ májový,
nežli hrobu tmavému.

10 Sotva slunce že zapadne
modravé tam za hory,
též i kvítek můj uvadne
bledé Lůně navzdory.“

15 Zaplakalo holoubátko,
zavrvalo večerem;
klonilo hlavu poupátko,
sklonilo ji za šerem.

20 A kdy pozdě pominula
jasna slunce krásná moc,
též i poupě obvinula
pustohustá čirá noc.

Z HÁJE STÍNU DUBEC STRMÍ

Z háje stínu dubec strmí,
před ním dřínec zakvětá;
za vzdálené modré hory
sivý holub zalétá.

5 Hledá háj, kde tichost bydlí,
dravých ptáků nezní hluk;
jarní den kde navždy svítí,
nehrozí myslivcův luk.

Tak i jinoch pokoj hledá,
10 prchá vln zbouřených chřest;
domnívá se, v širém světě
někde přec že pokoj jest.

Však on darmo, darmo hledá,
všudy s ním jest trýzeň zlá,
15 příčinu on nepokoje
v vlastním srdci s sebou má.

Jaro nikde není navždy,
nad zem vchází noc i den;
teď se Jasoň v moře zhlíží,
20 teď jest v mračno zahalen.

A nechť vkrátce bouři zmůže,
navždy není ztíšená;
zima s jarem, den jest s nocí,
radost s želem smíšená.

Pokoj jistý není v době,
bouřný často hučí vír;
pravý pokoj jest jen v hrobě,
v Bohu jen jest pravý mír.

VĚJE VÍTR, CHLADNÝ VÍTR

Věje vítr, chladný vítr
přes strniště pusté;
nosí listí, svadlé listí
přes ty hvozdy husté.

5 Žežhulička v tmavém lese
smutně zakukala;
smutněji však na lučině
dívka zaplakala.

10 „Věnc s hlavy jsem ztratila,
kde mám jiný vzíti?
Zavál vítr bílé růže,
jiný nelze víti.

15 Ajta, na mé sestry hrobě
ještě vlají stíny;
tam já pujdu, věnc spletu
sobě z rozmarýny!“